

כניסת השבת – 19.17
יציאת השבת – 20.30
רבנו תם (גז דקות זמניות) - 21.12
(אופק חדרה)

מתוק מדבש

שנה תשיעית - גיליון 357
פרשת שלח תשפ"ג

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א

פנת' הכנסת 'פית יוסף' ו'אפנת אחים' אפנת אולפנ
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

יום שישי בשעה 18.17 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
ביום שבת קודש 17.00 דרשה ושיעור
מנחה בשעה 18.00
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
פרוכים הפאים בע"מ

בספר המעשיות לרבינו ניסים זצ"ל מצינו סיפור מאלף:
רבי יהושע בן לוי צם ימים רבים והתפלל לה' שיזכה לגילוי אליהו הנביא, והנה אליהו הנביא בא לקראתו. שאל אותו אליהו הנביא: 'מה תחפוך, ואמלא את משאלתך?' ענה לו רבי יהושע: 'אני מעוניין להתלוות אליך ולראות מה מעשיך בעולם, ובכך אוכל להחכים'. ניסה אליהו הנביא לדחותו בטענה: 'לא תוכל לשאת ולסבול את מה שתראה, ותטריחני לגלות לך את הסיבה בכל דבר שאעשה ואפעל'. רבי יהושע קיבל על עצמו שלא ישאל מאומה, והסכים לתנאו של אליהו הנביא שאם יבקש לדעת מדוע פעל כפי שפעל ייפרדו דרכיהם. הלכו ביחד עד שהגיעו לביתו של איש מסכן, אביון ורש, שפרנסתו ופרנסת אשתו הייתה מפרתם הכחושה. אך דרכו במפתן הבית, ראו אותם בני הזוג. מיד קמו לקראתם, הזמינום לביתם בכבוד גדול, והגישו לפניהם חלב וגבינה מתנובת פרתם. הם השתדלו מאוד וניכר היה שאירחו אותם מכל הלב. למחרת בבוקר נפרדו מהם לשלום, בצאתם עצר אליהו הנביא והתפלל על הפרה שתמות. לא הרחיקו, ולאזניהם הגיעו זעקות השבר של בני הזוג על מות פרתם, משען פרנסתם. תמה רבי יהושע וחשב: כלום לא נמצא שכר טוב לעני זה מאשר הריגת פרתו?!... הוא רצה מאוד לשאול את אליהו הנביא: אך זכר את התנאי והחריש – הוא רצה להמשיך להיות עם אליהו הנביא והם המשיכו בדרכם. לעת ערב הגיעו לבית שבעליו היה אמנם עשיר אך קמצן גדול. התעלם מהם העשיר, ולא הציע מאומה. בקושי נעתר להפצרתם והניח להם ללון בחצרו, בין ערימות הלבנים וצרכי הבניין, כיוון שבאותה העת שיפץ את ביתו, וביקש להרוס קיר רעוע ולבנות קיר חדש אחר במקומו. כך נשארו הם רעבים, ללא אוכל ושתייה. בבוקר לפני שיצאו התפלל אליהו הנביא שהקיר הרעוע יתחזק וייעלמו סדקיו. פנה לבעל הבית ואמר: 'למה תוציא הוצאות לחינם, ראה הקיר חזק ואיתן!' בדק האיש וראה שבאמת אין צורך בהריסה ובנייה, והם פנו והלכו לדרכם. כאן כבר לא יכל היה רבי יהושע בן לוי להתאפק, ושאל: 'רבי, עולם הפוך אני רואה! בני הזוג האביונים, אשר יצאו מגדרם לארחנו נענשו על ידך ונשללה פרנסתם ומתה פרתם. ועשיר קמצן זה אשר קפץ ידו ואימץ לבבו בפני עוברי אורח זכה לתגמול טוב ולשכר? הייתכן?!' הזכיר לו אליהו הנביא את התנאי: 'אם מוכן אתה להיפרד מעלי, אענה לך'... הסכים רבי יהושע ואליהו הנביא הסביר 'דע לך, שעל האישה מכניסת האורחים נגזר למות, ועל בעלה להתאלמן, המתקתי את הגזירה והתפללתי עליהם,

ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה (יד', ד')
רש"י: ראש – כתר וגומו נמני רישא נשים עלינו מלך ורבותינו פירשו לשון עבודה זרה מדוע רבותינו פרו ש'ראש' זה עבודה זרה?
הסבר א': מובא בגמרא (סנהדרין קז, א') ואמר רב יהודה אמר רב: ביקש דוד לעבוד ע"ז שנאמר (שמואל ב טו, לב) 'ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה שם לאלהים' ואין ראש אלא ע"ז שנאמר (דניאל ב, לב) והוא צלמא רישיה די דהב טב (שמואל ב טו, לב) ומכאן שראש זה עבודה זרה (וראה עוד בבעל הטורים)
הסבר ב': רבנו החיד"א ב'חומת אנך' מביא חידוש נפלא: הקדמה: ארץ ישראל הובטחה לעם ישראל על ידי שני שטרי חוב: האחד - ברית בין הבתרים שם התנאי לקבלת הארץ היה חוב שעבוד מצרים ארבע מאות שנה. והשטר שני הוא 'ברית המילה' שם התנאי היה שיקבלו את אלהותו יתברך. והנה, עם ישראל לא יכלו לעמוד בשעבוד מצרים וכמעט שכבר נפלו לשער 50 של טומאת מצרים ועבדו שם עבודה זרה. ולכן הקב"ה גאל אותם לפני הזמן כדי שיפרעו את השטר השני ע"י קבלת התורה ועמידה בניסיונות המדבר יקבל את אלהותו יתברך וייכנסו לארץ ישראל. והנה, לאחר חטא המרגלים ראו עם ישראל שהם לא הצליחו לעמוד בתנאי השני ולכן אמרו שעדיף היה להמשיך ולפרוע את השטר הראשון בשעבוד מצרים ולהשלים ל400 שנה. ולכן אמרו שנתנה ראש ונשובה מצרימה' ומכאן שראש זה עבודה זרה. **מתוק מדבש!**

ופציון זה מילתא דקדושתא

אחד רואה את חפרו חפול ומוכה 'מה זה?' הוא אלא חפרו חפול ומוכה 'כפול, אקף אתו יתו'. 'יתו?! כאלא מכות?!' התפלל אלא והחפר חפר, אלא, אלא היו האון יתושים... רק עכף אחד אקף אתו דקתתי אלא ע"מ פ"ט

וימותו האנשים מוציא דיבת הרארץ רעה (יד', לו')
מדוע נאמר שהמרגלים הוציאו את דיבת הארץ רעה? הרי הם אמרו את האמת!?
התשובה היא: אכן המרגלים תיארו את מה שראו ובה לא חטאו. כל החטא היה בפרשנות שהם הוסיפו 'לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו' והיה עליהם להאמין שאם הקב"ה נותן להם את הארץ אזי רק טוב יש בה, אלא פעמים שהטוב לא נראה לעין של אדם רגיל... אילו היו מאמינים שכך הוא, היו אמורים הם לקיים את שליחותם ולדווח מה שראו. ברגע שהם התחילו עם פרשנות – איבדו את שליחותם והמיתו חרפה על כל הדור...

שאיננה תקלה טכנית שכמעט אינה מתרחשת, והבטיחו שיעדכנו אותו כשיגיע הרכב שלו. בליית ברירה חזר הביתה בלי כלום.

בינתיים הציע את הרכב הישן למכירה. הגיעה קונה לביתו. היא מעוניינת ברכב הישן, ומציעה לשלם עליו ארבעים וחמישה אלף שקל. הוא הבחין שהיא אינה שומרת מצוות, ושאל: 'גבירתי, אני רוצה לברר נקודה אחת – האם הרכב ייסע בשבת או לא?'

'וודאי שייסע' – אמרה האישה.

הוא הרהר לרגע. על פי ההלכה אין בזה בעיה, ובכל זאת... הוא חש שמצפנו מייסר אותו על כך, והוא מתקשה להכיל את העובדה שהרכב שלו ייסע בשבת.

הוא ניסה לבקש ממנה שתבטיח לו שהרכב שלו לא ייסע בשבת, אך האישה הסכימה להבטיח שהוא כן ייסע...

'אז איני מוכר' אמר לה לבסוף, והאישה קמה והלכה מבלי לקנות.

כעבור שעה קלה הגיע אליו קונה נוסף, יהודי בעל תשובה, הוא החזיק ביד מעטפה עם ארבעים ושניים אלף וחמש מאות שקלים במזומן, וביקש לסגור עסקה.

'ארבעים ושניים וחצי אלף?...' חברי היה משוכנע שהרכב שווה יותר 'לפני שעה ירבה כאן אישה שהציעה עוד אלפיים חמש מאות.'

'מצטער' – אמר הקונה – 'לא באתי לנהל משא ומתן. זה מה שיש לי. רוצה? אקנה ממך. לא תרצה? אמשיך לחפש לי רכב אחר.'

הוא הרהר לרגע, והחליט לסגור בכל זאת, למרות פער המחירים. הם ברכו זה את זה במזל וברכה, והלכו לדואר. שבוע מאוחר יותר התקשרו מחברת הרכבים. בשעה טובה הגיע הרכב מטייוואן, והוא מוזמן לאסוף אותו.

כשהגיע, אמר לו נציג החברה: 'הבאנו לידיעת המנכ"ל בטייוואן את המקרה שלך. זה מקרה כל כך חריג ונדיר, שכמעט לא קורה לנו. הוא החליט לפצות אותך. הכנסנו לך סכום כסף כפיצוי במעטפה.'

הוא הציץ למעטפה, במחשבה שיקבל בערך חמש מאות שקל, אך נדהם לגלות כי במעטפה נחו אלפיים וארבעה מאות שקלים!!!

כשסיפר זאת לרבי משה שטיין שליט"א שאלו הרב: 'כשאמרת לאותה אישה שאתה מסרב למכור לה את הרכב שלך, משום שאינך רוצה שהרכב ייסע בשבת, אמרת זאת בשמחה או עם אנחה?'

'האמת היא שנאנחתי' – הודה – 'ידעתי שאני מפסיד כאן עסקה מצויינת'

'ובכן' – אמר הרב – 'על אותה אנחה שילמת מאה שקל. אילו היית אומר לה 'לא' בשמחה, היית מקבל את מלוא הסכום...'

*אניס יקריס! הקב"ה מביט בשבועה 'אני ה' - אנה
אספ עכר' וזו זריקת צידוד לכאן לא להתפלפל
למחור בתורה ומצוות כדרך חייט.*

שבת שלום ומבורך!

והמרתי את מותה במיתת הפרה, כפדיון כפרות - נפש תחת נפש. ומעתה תשלח האישה ידה במסחר ויראו הצלחה גדולה מאוד.

ולגבי העשיר הזה, מתחת לכותל טמון אוצר. וידעתי כי אם יסתור את כותלו ימצא הוא מטמון כסף זהב. התפללתי וחיזקתי את הכותל, ויישאר האוצר מוסתר מעיניו.

המרגלים נענשו בחומרה כי לא השכילו להאמין שיש מי שמכוון את העולם – ואם ראו דברים מוזרים הרי שהיה עליהם לחפש את הטוב שבארץ ישראל...

עלינו לזכור!!! - לא כל מה שאנו רואים אנו מבינים, יש לבטוח בהקב"ה שכל מה שעושה הכול הוא לטובה.

אילו המרגלים היו מבינים זאת יתכן והיו נכנסים לארץ הם ולא היינו בוכים בכי לדורות. *מתוך עש"א*

והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם (טו, לט')

הציצית מלווה את האדם מיום הברית (בה מתעטפים לכבודו הסנדק ואביו ויש הנוהגים שגם המוהל) ועד יום המיתה בו מולכים את המת (ל"ע) אל הקבר עטוף בטלית.

בציצית טמונה סגולה פלאית 'וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם' והיא משמשת מעטפת הגנה לשמירה וקיום המצוות.

סיפר הגאון ר' שלום שבדרון זצ"ל: באחד מביקוריו בארצות הברית בתקופה שנקראת 'חופש'... בתקופה הזאת כולם נוסעים להרים לחופשה, במשך כחודשיים...

יום אחד, הוא עבר ברחובות בורו-פארק, והוא שמע בכי נורא מאחת הדירות. מבלי לחשוב הוא עלה למעלה.

הוא מזהה את מקור הבכי מאחת הדירות ודופק בחוזקה על הדלת - אף אחד לא עונה לו...

בלית ברירה הוא נותן בעיטה לדלת ופורץ פנימה.

הוא רץ לראות מהיכן הבכי ומאתר שזה מהארון בחדר השינה. הוא פותח את הארון, והוא מגלה שהטלית בוכה... 'טלית בוכה?!' - הוא לא מתבלבל ושואל אותה: 'טלית, מה יש לך - למה את בוכה?!'

אמרה לו הטלית - 'תשמע, בעל הבית שלי נסע לחודשיים... לקח אתו מחשב נייד, סמארטפון, חולצות, עניבות - הכול הוא לקח... ורק אותי השאיר... אני בוכה, כי נשארתי יחידה בבית וזה פגע בי קשה!...'

אמר לה ר' שלום 'טלית יקרה, אל תבכי... יבוא יום שהוא ישאיר הכול, וייקח רק אותך, אל תדאגי! *מתוך עש"א*

רציון וסיפור - מי יאמר גבית בסוף?

אני ה' א-לוקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים (טו, מא')

רש"י: אני ה' - נאמן לשלם שכר

בעניין זה להלן סיפור נפלא אותו סיפר הרב יעקב שיש שליט"א (נאה דורש' הובא בדרשו):

יש לי חבר שקנה רכב חדש מסוג קאיה פיקנטו. הוא ערך הזמנה של הרכב, והובטח לו שתוך שמונה עשר יום יסופק לו הרכב. הוא מגיע ביום המיועד לקבל את ההזמנה, אך להפתעתו הרכב לא הגיע. נציגי החברה התנצלו והסבירו

להצלחת: דקל מלכה - להצלחה / אורי ישראל - רפוש' סוזן בת ימנה - רפוש' / אהרון בן מסעודה - רפוש' דוריאן הודיה בת נעמי ונועם הן בת שולה - רפואה שלימה

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גיזרה ז"ל ואמי מורת גיטה בת מנשה ז"ל מו"ר חמי ר' עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל יחזקאל מצלאוי בן רחל ז"ל / תמר בת מוזל ז"ל / יהודית בת אסתר ז"ל מימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל